

Антон Балаж - „Лагерът на леките жени“

С ЦЕПЧИЦА КЪМ БЪДЕЩЕТО

Бедната Ерничка – не знае да се държи като истинска професионалистка.

Още в кръчмата я замая упойващата свежест, която лъхаше от телата на моряците, а по пътя към стаята усещаше, че от възбуда бельото ѝ овлажнява. Сега, когато остави парите на нощното шкафче и започна да облича фланелката върху мускулестото си тяло, при вида на още трептящите си гърди най-неочаквано се усмихна с несигурна, чиста, почти детска усмивка. Ерничка, малката глупачка, още упоена от моряшката свежест, смесена при триенето на телата им с аромата на чистата хладна сол, реши да му даде още веднъж без пари.

– Сега ще бъде с любов, моряче...

Все още обута в черни американски чорапи, Ерничка се понадигна, за да може нощната лампа да хвърли върху тялото ѝ предизвикателна сянка.

Морякът застана неподвижно. Крадешком погледна към моряшката си блуза, където беше портмонето му. Ерничка долови погледа му, схвана го, явно не я беше разбрал, затова по-силно, макар и срамежливо повтори:

– Сега... с любов!

– О, любов?

Приятно изненадано, морячето разпери ръце. И под силния мускулест корем веднага навири глава личният му моряк. Той също бе добър борец. Обзета от любопитство, Ерничка се запита дали и той си е запазил онази упойваща свежест и дали е изпълнен с аромата на хладната морска сол. В същото време осъзна, че старите ѝ колежки от занаята, главно Манда и Голямата Берта, биха сметнали такова любопитство за знак, че наистина е още далеч от истинските професионалистки. Така че Ерничка се отказа от намерението си да се увери в онова за свежестта и аромата и се залови за работа най-напред игриво, после със страст.

Изпитваше удоволствие от новите моряшки докосвания. Понеже сега бе с любов, морячето беше внимателно и нежно. Ерничка пък се държеше срамежливо – знаеше, че при любовта е така. Премрежен поглед, леко отворени устни, неразбираем шепот, сладки обещания. Струваше си да се опита всичко това. Едва успя обаче да премрежи поглед, когато зад стената се чу извъняване на будилник.

Ех, пустата Манда с нейния глупав будилник, ядосано си помисли тя. Но будилникът ѝ припомни, че вече би трябвало да бъдат в „Ау кафе“. И напълно изтрезня от упоението, като си представи как Дуго се изтъпанва пред нея и започва да я заплашва, че ще ѝ вземе стаята, ще я даде на Голямата Берта, а тя ще отиде зад тезгяха, където ще вижда пикаещите и повръщащи пияници, и ще трябва да понася извратенците, които се опитват да надникнат в стаята, докато се облекчават собственоръчно направо върху мръсното стъкло. Веднага се разстрои, дори не бе необходимо дълго да мисли за това. Морячето не бе чуло звука на Мандиния будилник, защото през отворения прозорец проникваше и музиката от кръчмата. Лежеше изтощен на дивана със спокойно, сякаш малко учудено изражение на лицето – такава курвичка още не беше срещал в дунавските пристанищни кръчми. Лежеше с отпусната между разтворените бедра мъжественост, над която се белееше триъгълникът на стегнатия корем. Моряшката ръка се протегна към грубата синя блуза. Ерничка се изплаши, че иска да измъкне някакви долари за нея. В крайна сметка, би ги приела. Но когато извади от джоба на блузата си цигари, решително поклати глава, това не. Морячето веднага разбра и започна да се облича. И отзад бе хубав.

Когато той отвори вратата към стълбището, Ерничка усети полъха на хладния въздух върху лоното и гърдите си. Придърпа лекия юрган върху себе си, излегна се и почувства как умората започва да се разпростира по гърба ѝ. Мисълта за Дуго бързо я пропъди. Ерничка стана, изми с гъба лоното си зад завесата в ъгъла. Поиска да си обуе гащичките. Установи, че са още влажни, морячето бе започнало да я докосва през тях. В други случаи Ерничка не позволяваше това на мъжете, за да не се възбудят прекалено и посещениято им да продължи по-дълго. Манда си беше решила въпроса с будилника. Ерничка остави гащичките. Не ѝ се търсеха други. Вече бе изпуснала корабчето за Петржалка, ще остане до края в Дуговата кръчма, няма да я е страх, че ще настине отдолу. Затова няма да сложи и сутиен, сега трудно се намират. Преди ги носеха от Виена, но сега търговците бяха изплашени. Така че Ерничка облече само роклята си, среса се, леко се начерви и си сложи шапката. Взе и чантата си, в която беше здравната ѝ книжка. В коридора реши, че долу ще слезе с Манда. Откакто Манда се бе замесила в захарната афера и приемаше висши чиновници, Дуго не смееше да я закача; сигурно дори малко се страхуваше от нея, а се знаеше, че преди и с нея е бил зъл, този стар козел.

За по-сигурно Ерничка почука и чак след това надникна в стаята. Манда бе още по комбинезон, тъкмо си оправяше леглото. Погледна през рамо към Ерничка.

– Свърши ли?

Манда кимна. Даже се засмя, но някак измъчено.

– И какво?

– Същото, само си поигра.

Манда се изправи и се обърна с лице към нея. Големите лъскави полукълба на гърдите ѝ се блъскаха в дълбокото деколте на комбинезона. Имаше мъже, които ходеха при Манда само за това, за да си поиграят с тях, да се потъркалят върху тях и да положат лице в топлото улейче между двете. Отиваха си леко засрамени, но повечето от тях отново се връщаха.

– Ще дойде ли пак?

– Искат. Само да не разберат, че върти далавера с купоните. За това сега изпращат в лагер.

Манда изпусна дълбока въздишка, която раздвижи гърдите ѝ. Намръщи се и помоли Ерничка да ѝ помогне да сложи корсета си. Ерничка го задърпа нагоре, за да преодолее големия и твърд задник, Манда запъшка, завъртя хълбоци, накрая успя да го навлече, обърна се и се протегна. Всичко върху нея стърчеше – масивните гърди, широкият, сега сплескан от корсета корем, изпъкналите силни бедра, затворили дълбокия триъгълник, примамлив, но и доста страшен за чиновниците, които в повечето случаи не успяваха да направят нищо, освен да си поиграят с гърдите ѝ и да се поизпотят. Докато не ги стресне будилникът.

– За нищо не стават тия чиновници – мърмореше си Манда.

Прекара ръка по корема си, оправи жартиерите върху бедрата си, пръстите ѝ се разтрепериха. Погледите им се срещнаха, Ерничка сякаш ѝ каза, ще ти го направя аз, бързо, както стоиш, за да не трябва да слизаш долу толкова възбудена, а после да си злобна и свадлива. Бедрата на Манда сякаш сами започнаха да се разтварят. Но погледът върху будилника прогони изкушението. Манда грабна от стола роклята си и започна да я нахлузва през главата си.

– А при теб какво стана, пиленце?

– Моряче. И представи си, после му дадох и с любов, Мандо.

Ерничка се усмихна странно. Манда укорително поклати глава.

– Като ще си пачавра, безплатно не давай, от мен да го знаеш. Това води до нещастия. Или пък до деца...

Ерничка само въздъхна. Признава, че Манда е права – от любов тя имаше дете, заради него се бе забъркала в контрабандата със захар, защото искаше да е добре възпитано, а за това трябваха повече пари, отколкото можеше да спечели с конския си задник и огромните си гърди.

– Мандо, от тези морячета лъха такава свежест – притисна се към нея Ерничка, когато излязоха в коридора. – Захарта вече я изтъргува, сега можеш да си хванеш някого.

– Не ме нервирай с тази любов, пиленце – дрезгаво каза Манда. – И не се лепи за мен. Знам, че го правиш, защото се страхуваш от стария курварин Дуго. А аз не се страхувам дори от чиновника, дето обра добрия стар евреин Вайсман, а после уреди да го изпатят в лагер. А след войната пък успя да си купи от пияните партизани удостоверение, че е бил ятак, и така се уреди с голяма къща.

– По-тихо, Мандо – каза Ерничка изплашено, защото вече слизаха по стълбите и въпреки че от кръчмата се носеха музика и пиянски гласове, някой можеше да ги чуе. Но Манда само повдигна рамо, пооправи роклята си и изтърси:

– Ох, като разгонена кобила съм!

И като дръпна Ерничка, влязоха в заведението. Посрещнаха ги кълбо гъст цигарен дим, моряшка врява, блъскане на чаши върху дъбовите маси и острият звук от токетата на Кармен. Огнената танцорка тъкмо бе развяла своята червена пола с волани и пред развеселените моряци проблесваха безкрайно дългите ѝ крака и фантастичните ѝ кръгли гърди в дълбокото деколте на зеленото болерце.

Сякаш танцуваше самата безнравственост. Моряците започваха да освобождават място върху дългата дъбова маса, за да могат отдолу да проследят къде свършват прекрасните стройни крака на темпераментната танцорка.

– След малко ще се качи върху масата – равнодушно отбеляза Манда, след като огледаха заведението, и се запъти към кръчмарския тезгях.

Посрещна ги ядосаният поглед на Дуго, който се наведе над тезгяха и стисна Манда за лакътя.

– Къде толкова се бавите, пачаври такива? Погледни какви ги върши оная маймуна! Иди да я озаптиш, че ще си загубя разрешителното.

– Остави ме на мира, сега няма да вървя при тях.

– Тогава, когато тези свине ми затворят заведението, ще вървиш на улицата!

И Дуго блъсна Манда към залата.

С викове и смях моряците вече започваха да вдигат Кармен върху масата, при което я докосваха по всички забранени места, но това явно не ѝ пречеше да се смее звънко и предизвикателно и сама още повече да вдига и без това високо вдигнатата си пола, после...

Тази вечер до крайности нямаше да се стигне. В кръчмата се втурна продавачката на цветя, старата скитница Божгайова, и изкрещя:

– Спасявайте се, жандари, да бягаме!

Но никой във Видрица тази вечер нямаше да успее да избяга. През летящите врати в заведението нахлуха мъже с капели и тъмни шлифери, застанаха разкрачени, известно време мълчаливо оглеждаха всички, после един от тях кратко отсече:

– Освен моряците приберете всички.

Известно време никой не протестира, после се обади капелмайсторът на циганския оркестър. Челото му все още блестеше от пот, раменете му бяха посипани с колофон.

– Моля, господин началник, ние тука имаме ангажимент... като народни артисти... ето, моля.

Капелмайсторът бързо извади от джоба на черната си жилетка сгъната хартия, пристъпи с нея към мъжа, който, изглежда, бе водачът на тайните полицаи и който след

кратко колебание и с погнуса пое от треперещата изпотена циганска ръка хартията и надникна в нея.

– Трио „Рио“?

– Сега само Лакатошовци, моля, съвсем народно име.

– Хубаво, имате разрешително, музиканти сте, няма да ви оставим да свирите в съмнителни заведения. Ще отидете там, където народът има най-голяма нужда от вас.

– Любезно благодарим, господин началник, но народът и тук...

– Вземайте си инструментите, Лакатоши – грубо се намеси друг мъж в черен шлифер. – Пачаври, мърдайте и вие! – скара се на Манда и Ерничка той.

Блъсна Манда, която едва не счупи стъклото на външната врата.

– Копеле! – ядосано каза Манда.

За късмет, поради бъркотията и врявата, настанали в заведението, той не я чу. Подгониха пред себе си всички без изключение.

– Носиш ли си здравната книжка? – попита Ерничка, когато вече бяха на улицата. Манда кимна.

– За щастие, аз също. Само че нямам гащички...

Манда само сви рамене. Но Ерничка наистина бе много загрижена. Мислеше си, че като свърши акцията на полицията, на която във Видрица бяха свикнали, от полицейския участък веднага ще ги изпратят в гинекологията. Докторът, който ги преглеждаше, винаги се ядосваше, когато някоя беше без гащи. „Да бяхте поне за малко закрили тия срамотии“, караше им се той. Така че Ерничка се качи със страх в полицейската кола. Не можеше да знае, че този път зеленият автобус със закрити прозорци ще отиде много по-далече от сградата на полицията. Че ще отведе проститутките към тяхното радостно бъдеще.

Нея, бедната Ерничка, този исторически момент я завари без гащички, с една гола цепчица.